

COLUMN 65 - DIVERSITEIT GENOEG

P.C.U.

POSTBUS 216
5600 AE EINDHOVEN

YARDEN

ledere uitvaart uniek

Soms valt een nieuwe column zomaar uit mijn pen, om maar in de ouderwetse termen te blijven. Tenslotte heb ik nog steeds een vulpen, schrijf ik er nog mee en is mijn handschrift nog steeds fraai. Ik heb op school nog het vak 'schoonschrijven' gehad en dat betaalt zich uit.

Soms heb ik geen flauwe notie waarover ik nu weer een column zou moeten schrijven, dan is er niks spectaculairs op funerair gebied gebeurd en hebben we geen begraafplaats bezocht.

En soms is er zoveel dat ik geen flauw idee heb waar te beginnen en wat ik zal kiezen. Zoals nu.

Het liefst zou ik beginnen met Yarden verrot te schelden. Leuk hoor. Mijn ouders (en hun ouders) vonden het hun dure plicht om ervoor te zorgen dat in ieder geval de begrafenis keurig was geregeld. Dat hoorde zo, ook al groeide het geld hun niet op de rug. Integendeel. Toch hadden niet alleen zij een begrafenisverzekering, maar ik kreeg er ook eentje bij wijze van geboortecadeau. En dat hebben we onze dochter ook cadeau gedaan.

Die van ons was afgesloten bij de PCU (Protestantse Coöperatieve Uitvaartvereniging) Eindhoven. Blijkbaar was het indertijd al een hete aardappel, want we werden eerst doorgeschoven naar de NUVA en daarna naar Yarden. Dat ging vanzelf, je kreeg er bericht van en dat was het dan.

Ons geloof in de goede bedoelingen van instanties en mensen die over ons geld gaan bleef in eerste instantie nog wel onaangetaast. Inmiddels kunnen we dat niet meer zeggen, allang niet meer. Zo wat iedereen is erop uit om ons geld in hun zak te krijgen, de regering, de belastingdienst en de pensioenfondsen lopen daarbij voorop. En daar komen dan nu ook nog eens de klimaatmaatregelen bij. Het mag de burger niks kosten, nee nee, ammehoela. Wie moet er dan eigenlijk die leningen gaan afsluiten en terugbetalen?

O ja, terug naar Yarden. De beloofde brief hebben we trouwens nog steeds niet ontvangen.

We moeten gaan bijbetalen voor onze begrafenis, want alles wordt duurder. Ja, inderdaad wordt alles duurder. Ook voor ons. Dat zou een reden moeten zijn om onze pensioenen te (blijven) indexeren, maar we mogen al blij zijn als we niet gekort worden. Waarom betaalt Yarden ons nou niet gewoon nu het bedrag uit dat we gekregen zouden hebben als we nu zouden doodgaan? Dan zijn zij van ons af en regelen we de rest zelf wel. Klaar.

Wist je dat er wettelijk een regeling is die zegt dat je per persoon € 10.000,- euro belastingvrij op een spaarrekening mag zetten om te gebruiken voor je begrafenis? En dat er geen enkele bank is die dat doet omdat ze er geen cent aan verdienen? Leuk hoor.

Maar om niet te worden aangezien voor een mopperend oud wijf ga ik naar een volgend onderwerp, er zijn er momenteel genoeg.

Wat te denken van een rouwdoula (spreek uit: doela). Ooit van gehoord? Dinsdag 2 juli jl. stond het in het ED (Eindhovens Dagblad). Ik citeer: "Een doula is een kundige vrouw die is opgeleid om mensen bij te staan". Zij begeleidt en coacht je bijvoorbeeld al zodra je hoort dat je doodgaat. Tot en met dat je dood en begraven bent. En als je wilt ook nog daarna. Overigens doet de doula dat ook bij zwangerschap en geboorte.

De rouwdoula helpt het hele gezin bij een sterfgeval

Zo wordt rouwen iets minder rauw

Wie gaat sterven of met een sterfgeval te maken krijgt, mist nogal eens steun in zijn verdriet. Patty Duijn (48) wil dat veranderen. De eerste rouwdoula begeleidt en coacht al zodra je hoort dat de dood nadert.

A Rouwdoula Patty Duijn. In het laatste nummer is ook een foto van Jolanda Borch opgenomen, die samen op de foto staat. © Jolanda Borch

ROUWDOLA PATTY

Wie gaat sterven of met een sterfgeval te maken krijgt, mist nogal eens steun in zijn verdriet. Patty Duijn (48) wil dat veranderen. De eerste rouwdoula begeleidt en coacht al zodra je hoort dat de dood nadert.

Wat is een doula?

De eerste rouwdoula begeleidt en coacht al zodra je hoort dat de dood nadert. De eerste rouwdoula begeleidt en coacht al zodra je hoort dat de dood nadert.

ROUW DOURT

Levenslang je verantwoord niet, ja maar... Het is niet alleen de rouw die je moet doorstaan, maar ook de zorg die je moet nemen voor de overblijvende.

Rouw duurt levenslang: je verantwoord niet, ja maar... er moet leven leven!

Levenslang je verantwoord niet, ja maar... Het is niet alleen de rouw die je moet doorstaan, maar ook de zorg die je moet nemen voor de overblijvende.

Rouw duurt levenslang: je verantwoord niet, ja maar... er moet leven leven!

Levenslang je verantwoord niet, ja maar... Het is niet alleen de rouw die je moet doorstaan, maar ook de zorg die je moet nemen voor de overblijvende.

Het is anders dan wat de uitvaartondernemer doet, zo staat in het artikel. De uitvaartondernemer regelt de uitvaart, punt. De doula leert je omgaan met de dood. Ze leert je rouwen. Ze leert je dat de dood bij het leven hoort. We krijgen er immers allemaal mee te maken.

Ik dacht trouwens dat tegenwoordig de uitvaartondernemer meer is en doet dan vroeger. Ook een soort van steun en toeverlaat. Want die dorre droge pierlala die de uitvaart van mijn ouders zo'n 35 jaar geleden regelde mocht geen naam hebben. Bovendien stonk hij een uur tegen de wind in naar de sigarettenuitrook. Maar sindsdien hebben we er niks meer mee te maken gehad. Wel met de dood maar niet om een uitvaart te regelen. Behalve dan met Alex de Boer bij de begrafenis van broer Sybrand. Een geweldige vent, zowel Alex als Sybrand. Maar dat terzijde.

Maar hij/zij de uitvaartondernemer komt natuurlijk niet opdagen om je al te begeleiden voordat je dood bent. Dat is waar. Pas erna.

Maar ook sprekers/spreeksters op uitvaarten doen meer dan alleen maar een verhaaltje voorlezen. Ook zij "lopen een stukje met je mee". En helpen het afscheid tot een mooi afscheid te maken.

En dan heb je ook nog de ritueelbegeleider. Wat doet die dan? Hij/zij helpt nabestaanden om vorm en betekenis te geven aan het afscheid. Deze komt bij families na het overlijden, maar ook als iemand stervende is. Zodat iemand voelt dat hij het niet alleen hoeft te doen. Ritueel begeleiden is niet "een praatje, een muzikje en klaar. Een ritueel wordt niet bedacht, maar het ontstaat". (Anja Broess in Vakblad Uitvaart nr. 6 juni 2019).

Al deze mensen doen nèt iets anders en overlappen toch ook elkaar. En moeten ook wel in elkaars vaarwater komen. En dat moet toch ook wrijving of broodnijd geven. In mijn ogen kan dat bijna niet anders. Als nabestaande kun je ertussen klem komen te zitten, lijkt mij.

Stel dat ik gebruik zou willen maken van al deze mensen die mij hulp kunnen bieden als ik zelf niet meer weet of ik nou moet huilen of niet, bij wijze van spreken dan. Mij lijkt dat ik dan bijna een dagtaak zou hebben om de hele boel de coördineren en in goede banen te leiden. Of zie ik dat verkeerd? Je krijgt wel veel mensen over de vloer. Al deze mensen willen je 'ontzorgen'. Of willen je begeleiden bij al je zorgen. Ontzorgen, een mooie nieuwe term om al je zorgen zoveel mogelijk uit handen te nemen. Is onze maatschappij zo ingewikkeld geworden dat er nu nòg een nieuw beroep kan ontstaan? Een ontzorger?

Wordt het niet een beetje veel, al die mensen om je heen? En ook zij werken niet voor niks, het is tenslotte een beroep en geen liefdadigheid.

Eigenlijk geen wonder dat Yarden vindt dat je voortaan maar moet bijbetalen. Dat snap ik dan ook wel weer. Hoewel, al deze mensen zaten toch al niet in je pakket hoor.

Eigenlijk had ik nog een onderwerp op mijn lijstje staan: biodiversiteit. Met dank aan Alfred van Kempen van Groendomein Wasven, die mij daar attent op maakte. Goed bezig Alfred, maar dat wordt een volgende keer.